

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 2. Obstinati actus, & effectus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

pti: in quo ratio, mens, sensus, synderesis vitio sepulta sunt. Quatriduanus est: quoniam quatuor dies in peccato habet, scilicet consensum, opus, consuetudinem, & contemptum. S. Thom. Vill. f. 6. D. 4. Quadr.

Secundum duritiam tuam &c. Rom. 2. 5. Cor durum in Scripturis dici videtur, cum mens humana, velut cera, frigore iniquitatis obstricta, signaculum imaginis divinae non recipit. Origenes lib. 2. hic.

Ecce sto ad ostium. Apoc. 3. 20. Joachim Abb. quasi ostium quoddam apposta est duritia nostra inter Deum & nos; ut videatur non valere omnipotens ad corda nostra venire, secundum illud Evangelii: *non potuit ibi* (id est, in Nazareth) *virtutes multas facere, propter incredulitatem eorum.* Nonne Christus ad Discipulos ingressus *januis clausis.* Joan. 20. 19. cur hic pulsans stat ad ostium? quis ingressum impedit? duritia, & obstinatio humani cordis in malo, sic ostium claudit; ut ad illud Jesus non habeat ostium. *Quae conventio Christi ad Belial?* 2. Cor. 6. 15. non enim in una sede morari possunt, Deus, & demon. Sylveira hic.

Ex Variis.

Figulus tenero in luto quamvis superinducit figuram, fingit, refingit, format, obliterat: at postquam exsiccatum induruit, quam reformet, citius franget. Naxera in Jos. 22. §. 17.

Medicorum dogma est: post paroxysmum febrilem observandum, quomodo corpus se habeat: an extenuetur vel maneat in priore statu. Si enim permaneat, nec extenuetur; crisis est, febrem fore longam, vel lethalem. Ita Hippocrates l. 2. Aphor. 28. Et quid dices de peccatore, cui Deus per Evangelium, per Concionatores, per lectionem librorum, per internum conscientiae remorsum, febrem immitit; ut cohorrescat ad memoriam futuri iudicii: ad haec tamen nihil extenuari, nihil remittere de malitia, perseverare in pristino statu vitiose vitae; dicere hunc sanum, aut laborare paroxysmo, qui salutem promittat? Joan. Schönleben Disc. 26. D. 24. Pent.

§. II.

Obstinati actus, & effectus.

Surgite, egredimini de loco isto - & visus est eis quasi ludens loqui. Gen. 19. 14. Sicque concremati sunt. Instantissime conabatur Loth duos illos juvenes generos suos secum Sodomis abstrahere. Sed, ut ait glossa: pravæ consuetudinis amor eos ligaverat. O quot hodie pertinaces in orbe peccatores! qui, quia ex tot concionibus non corriguntur, Inferni ignibus comburentur. Diez conc. 2. in Communi MM.

Amovit lapidem, quò puteus claudebatur. Gen. 29. 10. Grex Rachelis non poterat bibere, priusquam Jacob putei lapidem revolveret: sic, nisi Deus de corde tollat obstinationem, flere nequimus. Holofernes aquæ

ductus occludit. Judith. 7. 6. Stella de cont. Mundi p. 1. c. 60.

Noluit intelligere, ut bene ageret. Pl. 35. 4. Monemur nec respiscimus; terremur, nec timemus; cœdimur, & perimus; morimur, & peccamus. Olival. 9. Strom. §. noluit intelligere &c.

Querit derisor sapientiam, & non invenit. Proverb. 14. 6. Janfenius q. d. derisor, id est, qui longò tempore non acquievit sapientum salutaribus monitis; sed etiam inveteratâ malitiâ obstitit veritati, & sapientiæ; iussu Dei iudicio incidens in tribulationes, & angustias; atque ob id quærens sapiens consilium, quò evadat urgentia mala; frequenter non invenit sapientiam sibi bene consulentem; sed suis consiliis finitur semper in pejora prolabi. Cornel. hic.

Plus proficit correctio apud prudentem, quàm centum plage apud stultum. Prov. 17. 10. q. d. vir prudens ob divinas comminationes corde conteritur, & respiscit: stultus verò nê fame quidem, aut aliâ clade pulsatus sentit, aut ad frugem se convertit; sed in malitiâ obstinatè persistit. Ratio hujus sententiæ: quòd prudens sequatur ductum rectæ rationis. Itaque si verâ ratione ostendas eum errasse; veritati, & rationi, cedit; erratum agnoscat, & corrigit. Stultus verò non sequitur ductum rationis; sed phantasiæ, & concupiscentiæ: cui quia mordicus adheret, hinc ab ea non nisi multis verberibus avelli potest. Sicut canis os rodens, ab eo non nisi multis plagis avelli se finit. Tales sunt impii, de quibus queritur Jeremias 5. 3. *percussisti eos, & non doluerunt* &c. Cornelius hic.

Impius, cum in profundum venerit - contemnit. Prov. 18. 3. peccare, id est, non curat peccare. Vel contemnit se: quia pro quolibet vili dat se; ut avarus pro obolo, luxuriosus pro momentanea voluptate, superbu pro vanissima laude. Vel, contemnit Deum: quia à peccatis absorptus ipsum nec veretur, nec timet. Hugo Card. hic. Profundum malorum obstinatio est; induratio, desperatio, contumacia rebellio mentis est: in quod profundum cum quispiam venerit; contemnit Deum, contemnit seipsum, contemnit virtutem, contemnit gloriam, contemnit & penam; contemnit monitus salutare; contemnit omnem semitam, & compendia, redeundi. Sim. Cais. l. 13. c. 5.

Peccatum, quod pœnitentiæ lamento non diluitur, peccatum simul est, & causa peccati: quia ex illo oritur, unde adhuc peccatoris animus altiùs obligetur. S. Gregor. hom. 11. in Ezech. c. 3.

Ciconiæ, quæ in turribus, & campanariis Ecclesiarum, nidificantes, cum quotidie audiant pro mortuis pulsari campanas; nec avolant, nec terrentur: quia illas assidue audiunt. Sic obstinati peccatores, cum quotidie pro mortuis audiant pulsari campanas, consuetudine illâ sonitus timorem amiserunt. Diez.

Mors.

§. III.